

„Ceva măreț care vine din dragoste” (III): Adevăratul nostru nume

Noi suntem ceea ce suntem, nici mai mult nici mai puțin, iar această lume ne face apți să-l urmăm pe Domnul și să-l servim în Biserică. Textul următor aprofundează chemarea pe care Dumnezeu o adresează fiecăruia.

23.11.2018

Prima carte a Bibliei îl prezintă mai întâi pe Dumnezeu ca pe creatorul, care scoate din neant lucrurile prin cuvântul său: „Să fie lumină (...) Să existe un firmament (...) Pământul să producă iarba, planta care va crește sămânța și pe pământ să dea roade, după specia sa, fructul care își poartă sămânța (...) Pământul să dea naștere ființelor vii după specia lor, vite, gângăni și animale sălbatice după specia lor (Gn 1, 1-25). În momentul chemării la existență a ființei umane, Dumnezeu o face altfel. El nu o creează „după specia sa” sau după ceea ce este, ci îi dă un nume: el o cheamă personal la existență; ea va fi *tu* și *tu* cu el.

Dacă trecem de la creație la ultima carte a Bibliei, vom descoperi ceva surprinzător: acest nume pe care Dumnezeu ni l-a dat în momentul creării noastre, îl vom primi din nou la sfârșitul istoriei noastre. „Învingătorului, promite Domnul în

Apocalipsă, îi voi da mana ascunsă, îi voi da o pietricică albă și, înscris pe această pietricică, un nume nou pe care nimeni nu-l știe decât cel care îl primește” (Ap 2, 17). Primim deci un nume la naștere iar acest nume ne este din nou dat la sfârșitul vieții noastre pe pământ. Cum să înțelegem acest lucru? Avem de a face cu misterul vocației; Un mister personal care se desfășoară pe măsură ce avansăm pe calea noastră spre viața adevărată.

Ființe libere și incomplete

Una rosa, un roble, un caballo no deben tomar ninguna decisión para llegar a ser lo que son: simplemente existen. Crecen, se desarrollan y finalmente desaparecen. Con la persona humana, en cambio, no ocurre lo mismo.

Pe măsură ce creștem, în special în timpul adolescenței, conștientizăm

faptul că este de neconceput ca noi să nu fim decât „încă unul”. Pentru un motiv care încă ne scapă, ne-am convins că suntem unici, cu prenumele, numele de familie, diferiți de ceilalți și absolut unici. În plus, ne dăm seama că ne aflăm în lume pentru ceva, astfel încât, cu viața noastră putem face din această lume un loc mai bun. Noi nu ne mulțumim cu ceea ce suntem, sau cu ce sunt lucrurile, ci ne simțim împinși să visăm la ceea ce am vrea să devenim și la o lume așa cum ne-am dori-o.

Unii văd această atitudine ca o naivitate, o lipsă de realism ce va trebui depășită mai devreme sau mai târziu. Totuși, această înclinare pentru visări aparține realmente a ceea ce este mai înalt în noi. Pentru un creștin, dorința de a fi cineva, cu prenumele și numele de familie, manifestă modul în care Dumnezeu a vrut să ne creeze: ca pe o ființă

absolut unică. Acestui plan iubitor îi răspunde capacitatea noastră de a visa. Dumnezeu a făcut lumea și a lăsat-o în mâinile ființei umane „pentru ca ea să o lucreze și să o ocrotească” (Gn 2, 15). El a vrut să conteze pe munca noastră pentru a păstra această lume și să o facă să strălucească de toată splendoarea ei, pentru ca noi să o iubim „cu pasiune”, după cum avea obiceiul să o spună sfântul Josemaría[1].

Astfel a făcut Dumnezeu, dându-ne viață: el ne încredințează sarcina de a ne dezvolta personalitatea. Pentru a face acest lucru, el așteaptă să ne folosim libertatea, spiritul de inițiativă, toate abilitățile noastre. „El te invită să visezi, vrea să vezi că, cu tine, lumea poate fi diferită. De aceea: dacă nu-ți pui tot ce ai mai bun în ea, lumea nu va fi diferită. Este o provocare!”[2].

El te cheamă pe nume

Simon l-a însoțit pe fratele său, Andrei, ca să-l asculte pe Ioan Botezătorul. Între Galileea și Iudeea este un drum lung, dar ocazia merita osteneala. Urma să se întâmple ceva mareț, căci de mai multe secole Dumnezeu nu mai trimisese profeți poporului său. Iar Ioan părea să fie unul dintre aceștia. Cu prilejul șederii sale pe malurile Iordanului, Andrei îl întâlnește pe Isus și petrece o întreagă după-amiază discutând cu el. La întoarcerea sa, el îi spune fratelui său Simon: „L-am găsit pe Mesia”. După care „îl duce la Isus”(In 1, 41-42). Cine și-ar putea imagina gândurile lui Simon pe drum? Este posibil ca Mesia, trimisul lui Dumnezeu, să fi sosit? Este posibil ca lumea să fie pe punctul de a se schimba, după anunțul Scripturilor? El ajunge lângă Domnul și „Isus s-a uitat la el și a spus: „Tu ești Simon, fiul lui Ioan; tu te numești

Chefa”,adică Petru” (In 1, 42). Înainte de a schimba lumea, el trebuia să-și schimbe viața.

Așa cum apare în Evangheliile, viața lui Simon Petru este o continuă descoperire a adevăratei identități a lui Isus și a misiunii pe care el i-a încredințat-o. La puțin timp după întoarcerea în Galileea, după timpul petrecut cu Ioan Botezătorul, Isus sosește din nou și îi cere să înainteze în apele lacului ca să pescuiască, din barca sa. Petru a trebuit să accepte, un pic contrariat, pentru că tocmai sosise după o noapte de muncă fără să prindă nimic. Dar, după ce a vorbit mulțimii, Isus repetă rugămintea: „Mergeți în larg și aruncați mrejele pentru pescuit”(Lc 5, 4). Părea o nebunie: ei încercaseră să pescuiască ore întregi, fără succes... și toată lumea știe că peștii nu ies la lumina zilei... Totuși, Petru se supune și vede că mrejele se umplu de pește! Cine este acest om

care s-a urcat în barca sa? „La vederea acestui fapt, Simon–Petru căzu în genunchi în fața lui Isus, spunând: „Îndepărtează-te de mine, Doamne, căci sunt un om păcătos” (Lc 5, 8). Domnul îi răspunde: „Nu te teme, de acum înaintea oamenilor vei pescui” (Lc 5, 10).

Cine este Simon? Un pescar din Galileea? Dar și toți strămoșii lui au fost. El muncește de ani întregi în această meserie, iar el se considera ca un pescar competent în meseria sa. Dar Isus proiectează asupra vieții lui o lumină nebănuită. Aproximarea de Isus l-a făcut să descopere cine era el în realitate: un pescar. Dar, un pescar asupra căruia Dumnezeu și-a fixat atenția și din care vrea să facă un colaborator. În fața acestui apel divin, Petru și fratele său „își aduseră bărcile la mal și, lăsând totul, ei îl urmau” (Lc 5, 11). Benedict al XVI-lea remarcă faptul că „Petru nu-și putea imagina că într-o zi va ajunge

la Roma și aici va fi „pescar de oameni” pentru Domnul. El acceptă această chemare surprinzătoare, să intre în această mare aventură: el este generos, își recunoaște limitele, dar crede în cel care îl cheamă și urmează visul inimii sale. El spune „da” – un da curajos și generos –, devine ucenicul lui Isus”[3].

Mai târziu, Domnul va preciza mai bine misiunea care va da formă vieții sale: „Tu ești Piatră și pe această Piatră îmi voi construi Biserica; puterea morții nu o va putea birui” (Mt 16, 18). Proiectul lui Dumnezeu pentru noi, chemarea sa de a ne împărtăși viața cu el, posedă atâta forța cât și creație. Dacă omul este creat printr-o chemare personală, într-o anumită măsură, fiecare chemare personală a lui Dumnezeu are de asemenea o putere de creație și de transformare a realității. Această chemare este așa de radicală încât are pentru noi un

nume nou, o viață nouă. Cine își amintește astăzi de un pescar, ce a trăit acum două mii de ani pe malurile unui lac din Orientul Mijlociu? Pe de altă parte, suntem foarte mulți care îl venerăm pe Petru, apostolul și „fundamentul vizibil al Bisericii sale”[4]!

Comoara ascunsă

Misiunea pe care Isus ne-o propune poate schimba viața noastră: să o copleșească de lumină. De aceea, ideea că Dumnezeu este pe cale de a mă chema este foarte atractivă. În același timp putem resimți o neliniște profundă: să gândim că, dacă această chemare este reală și că Dumnezeu contează pe noi, ne vom pierde libertatea. Noi nu vom mai putea alege alt drum! Numai pe cel pe care îl va vrea Dumnezeu!

Itinerarul lui Petru ne poate ajuta. Când el a decis să părăsească totul

pentru a-l urma pe Isus, și-a pierdut libertatea? Nu era mai degrabă decizia cea mai liberă și cea mai eliberatoare a vieții sale? Uneori gândim că libertatea semnifică înainte de toate posibilitatea de a alege, fără nicio determinare. Totuși libertatea, închisă în acest orizont, se limitează la a face alegeri punctuale, care nu luminează decât timp de un moment: să aleg dacă vreau să mănânc un hamburger sau pui, dacă vreau să joc fotbal sau baschet, dacă vreau să ascult un cântec sau mai degrabă un altul.

Totuși alegerea unui lucru este posibilă, o alegere capabilă să arunce o lumină cu totul nouă asupra vieții noastre: să o facă mai veselă și mai liberă. Este vorba de acele momente când ne punem întreaga viață în joc, în care decidem ce vrem să fim. Aici se arată că libertatea se arată în marea sa grandoare, în capacitatea sa de a elibera. Nu mai suntem în

fața deciziilor punctuale ci a deciziilor existențiale. După cum cineva hotărăște să se căsătorească cu o persoană pe care o consideră ca pe cea mai mare comoară din lume. Sau de manieră analogă, când un tânăr hotărăște să devină medic, știind că alegerea lui va implica o serie de eforturi și de sacrificii deloc neglijabile. Acest tânăr se dedică unei persoane sau alegerii unei misiuni, renunțând la restul. Este de la sine înțeles că această alegere va condiționa alegerile viitoare; totuși nu apare ca o renunțare ci ca un pariu asupra unei iubiri sau proiect care-i va umple viața. Astfel, trecând timpul, numele său nu va mai fi unic cel purtat de la botezul său; de acum încolo el este și „soțul sau soția unuia”, sau „un anume doctor”. Numele său, identitatea sa ia formă; viața sa capătă un sens, o direcție.

Isus ni se prezintă, desigur, pentru a ne propune o alegere de genul

acesta. Creându-ne , el ne-a dotat cu anumite daruri și calități, care determină felul nostru de a fi. Mai târziu, de-a lungul vieții noastre, el ne face să descoperim o comoară, o misiune care este, să spunem astfel, ascunsă în noi. „Împărăția Cerurilor este comparabilă cu o comoară ascunsă pe un ogor; omul care a descoperit-o o ascunde din nou. În bucuria sa, el merge și vinde tot ce posedă și cumpără acest ogor” (Mt 13, 44). În realitate, el însuși este comoara, dragostea lui necondiționată; și misiunea aceea pe care a primit-o de la Tatăl. Prin urmare, descoperind-o, nu mai am nevoie s-o caut. Eu îl pot îmbrățișa cu toată viața mea și să-i permit să-mi fasoneze întreaga existență, ca apostolul Petru, piatra pe care se bazează Biserica sa, ca Paul, apostolul națiunilor, ca Maria servitoarea Domnului, Mama Mântuitorului.

Îmbrățișând această misiune, adică îmbrățișându-l pe Isus și urmându-l în realitate, ne face să părăsim totul. Pentru că nimic nu ne poate elibera într-atât decât adevărul despre noi înșine: *Veritas liberabit vos* (In, 8, 32). Astfel, vom putea afirma ca sfântul Paul: „Dar toate avantajele pe care le-am avut, le-am considerat, din cauza lui Cristos, ca o pierdere. Da, consider toate acestea ca pe o pierdere, din cauza acestui bine, care depășește totul: cunoașterea lui Isus Cristos, Domnul meu. Din cauza lui am pierdut totul; consider totul ca pe niște gunoaie, pentru a obține un singur avantaj, pe Cristos” (Ph 3, 7-9).

Descoperirea acestei apropieri de Isus ne-ar putea surprinde un pic: descoperirea voinței sale de a conta pe noi. În același timp, când ne gândim la aceasta, vedem că ceea ce ne cere corespunde perfect cu ceea ce suntem, cu calitățile și experiența noastră trăită... Căci pentru aceasta

ne-am născut. Noul nume se prezintă atunci ca ceva care era deja acolo, la crearea lumii.. Dumnezeu ne-a făcut pentru aceasta. Totuși, această presupunere ne poate părea excesivă. „Această comoară, această misiune... pentru mine?” A venit într-adevăr Dumnezeu să-și fixeze atenția asupra mea?”

A-mi pune în joc toate darurile și calitățile

Dumnezeu nu ne cheamă doar la un dat din viața noastră; el o face fără încetare. La fel, răspunsul nostru se prelungește de-a lungul întregii noastre existențe, în ritmul chemărilor sale la a iubi tot timpul, cu o iubire reînnoită. „De când i-ai spus „da”, timpul a schimbat culoarea orizontului care strălucește cu mai multă amploare și luminozitate. Dar tu trebuie să continui să spui „da”[5].

Sfântul Petru a spus „da” Domnului de multe ori. Ca și cu această ocazie, când toți cei care-l urmaseră pe Învățător plecaseră, scandalizați să-l audă vorbind despre Pâinea Vieții (cf In 6, 60-71); sau în alt loc în care Isus a insistat să le spele picioarele, chiar dacă acest gest i s-a părut absurd (cf In 13, 6-10). Petru a rămas cu Isus, mărturisindu-și încă o dată credința. Cu toate acestea, apostolul nu înțelesese pe deplin logica Domnului. El continua să viseze la o manifestare glorioasă a lui Cristos, un eveniment care l-ar face puternic, învingător celebru în întreaga lume. I-au trebuit mai mulți ani să descopere că nu așa era maniera de acțiune a lui Dumnezeu. El a trecut prin tristețea de a-l renega de trei ori pe Isus, de a-l trăda. S-a lovit de propria slăbiciune. Totuși a înțeles până la urmă, pentru că niciodată nu încetase să-l privească pe Isus. „Domnul l-a convertit pe Petru, care îl renegase de trei ori, fără să-i adreseze nici

măcar un reproș: dar nimic, doar o privire de Iubire”[6]. Căci, până la urmă, vocația este o invitație la a-l privi pe Isus, a se lăsa privit de el, a-i împărtăși viața și a încerca să-l imiți. Până la dăruirea plină de iubire a propriei vieți.

Chemarea lui Petru a luat forma definitivă în ziua aceea, pe malurile mării Galileea, în timpul întâlnirii individuale cu Isus înviat. El a putut să-i ceară iertare... implorându-l să-și amintească cât de mult îl iubea, de puterea sa slabă; și să-i mărturisească dragostea lui.

Învățătorul răspunde: „Fii păstorul oițelor mele” (In 21, 17), după care adaugă: „Urmează-mă” (In 21, 19). Totul a fost spus, pentru că Petru descoperise deja că a-l urma pe Domnul înseamnă a-l iubi până la capăt, pe o cale minunată de dăruire de sine și de servirea tuturor; o cale și nu un punct de sosire. Chiar cea pe care noi trebuie să-o parcurgem în

fiecare zi din viața noastră, conduși de Isus.

O viață împlinită

Petru a murit martir la Roma. Tradiția situează locul martiriului său prin răstignire pe colina vaticană. Când a aflat sentința, el și-a trecut, poate, în revistă întreaga sa viață. Tinerețea sa, caracterul său puternic și hotărât, munca sa pe marea Galileei. Întâlnirea sa cu Isus și, pornind din acest moment, câte lucruri frumoase! Bucurii și supărări. Atâția și atâția oameni care au trecut prin viața sa. Atâta dragoste. Cu siguranță, viața lui s-a schimbat mult. Și a meritat osteneala.

Întâlnindu-l pe Simon lângă Iordan, Domnul nu numai că a văzut un bărbat deja matur, având anumite calități. Îl vedea în el pe Petru: piatra pe care urma să-și construiască

Biserica sa. Privind spre noi, vede tot binele pe care îl vom face în viața noastră. El vede talentele noastre, lumea noastră, istoria noastră, ne oferă posibilitatea de a-l ajuta, pornind de la micimea noastră. Nu ne cere să facem lucruri imposibile ci, pur și simplu, să-l urmăm.

Noi suntem așa cum suntem, nici mai mult, nici mai puțin și modul nostru de a fi ne face apti de a-l urma pe Domnul și de a-l servi în Biserică. Ghidați de el, suntem chemați să găsim cel mai bun mod de a o face. Fiecare pe cel pe care Dumnezeu l-a prevăzut pentru el: „Noi am primit daruri care sunt diferite. Dacă este darul profeției, să fie proporțional cu mesajul încredințat; dacă este darul servirii, să servim; dacă ești făcut pentru a-i învăța pe alții, învață-i; pentru a-i mângâia pe alții, fă-o. Cine dă, să fie generos; cel care conduce, să fie amabil; cel care practică

mizericordia, să fie zâmbitor” (Rm 12, 6-8).

Petru renunță a mai fi acel pescar din Betsaida, sigur de el. De aceea, Dumnezeu a putut face din el un mediator, cu Cristos, între pământ și cer. Istoria sa a fost repetată de nenumărate ori de-a lungul secolelor. Până în zilele noastre. Primii tineri care au făcut parte din Opus Dei și-au pus talentele în mâinile lui Dumnezeu. Au dat roadele pe care nu și le-ar fi putut imagina vreodată , după cum sfântul Josemaría le promisese: „Visați și realitatea vă va depăși visele”. Sau, după cum le spunea papa tinerilor, la sfârșitul unei veghe de rugăciune: „Domnul să vă binecuvânteze visele!”[7].

Chemarea lui Isus atrage tot ce este mai bun din partea fiecăruia pentru a-l pune în slujba altora și a-l aduce la plenitudinea sa . Este ceea ce

vedem la Petru. Noi, după ce am descoperit deja cât ne iubește și că mizează pe noi, dorim și noi să fim atenți la chemarea lui: astăzi și în fiecare zi din viața noastră. Astfel, când ne vom găsi în fața lui, ne va da „o pietricică albă și înscris pe această pietricică, un nou nume pe care nimeni nu-l știe, în afara celui care îl primește”(Ap 2, 17): vom recunoaște.... adevăratul nostru nume.

Lucas Buch

[1] Cfr. *Brazda*, nr. 290; *Prietenii Lui Dumnezeu*, nr. 206.

[2] Francisc, *Veghea de rugăciune cu tineri la ZMT de Cracovia*, 30 iulie 2016.

[3] Benedict al XVI-lea, *Audiența generală*, 17 mai 2006.

[4] *Catehismul din Biserica Catolica*, nr. 936.

[5] Sf. Josemaría, *Brazda*, nr. 32.

[6] Sf. Josemaría, *Brazda*, nr. 964.

[7] Francisc, *Veghea de rugăciune cu tineri la ZMT de Cracovia*, 30 iulie 2016.

.....

pdf | document generat automat din
[https://opusdei.org/ro-ro/article/ceva-
maret-care-vine-din-dragoste-iii/](https://opusdei.org/ro-ro/article/ceva-maret-care-vine-din-dragoste-iii/)
(03.04.2026)